

חולין פרק ד בהמה המקשה דף עד

הסתפק אם הכניס את ידו לתוך המעיים ושחט עובר בן 9 חודשים, ייתכן שאפילו לשיטת ר"מ אין שחיטה מתירה בו אלא כשיצא לאוויר העולם וייתכן שאפילו לשיטת חכמים גם שחיטת עצמו מתירה.

השוחט בהמה ומצא בה עובר בן 8 חודשים חי או מת, וכן אם מצא עובר בן 9 חודשים מת מותר באכילה ללא שחיטה שכתוב **"וכל.. בבהמה אתה תאכלו"** אבל צריך להוציא את דמו ואם שטה מהדם עובר על לאו כמו השותה דם האברים, בכל בהמה ישנו דם הנפש שיוצא בזמן מיתה והאוכלו עובר על כרת וישנו דם התמצית שהוא הדם ששוטט לאחר מיתה ועליו עוברים רק בלאו ור' יהודה אומר שיש כרת גם על דם התמצית שכתוב **"כל דם"** לרבות, בן פקועה בן תשע חודשים ריש לקיש אומר שלשיטת ר"מ שנחשב בריה עוברים על דם הנפש שלו בכרת ועל שאר הדם בלאו ולשיטת ר' יהודה היות ואין לו דם הנפש שאינו בריה אין לו דם התמצית, ר' יוחנן אומר שלשיטת ר"י יש איסור כרת בדם התמצית ולא הקיש לדם הנפש.

פטר חמור פודים בשה כתוב **"כל פטר חמר תפדה בשה ואם לא תפדה"** והקישו לקרבן פסח שנאמר בו **"שה"** ומכפלות המילה **"תפדה"** ריבו חלק מדברים למרות שפסולים בקרבן פסח, ר' אשי אמר שמרבים גם בן פקועה שאפשר לפדות בו אבל מר זוטרא אמר שלא מרבים בן פקועה.

עובר שהוציא את ידו מרחם אמו ונשחטה הבהמה ר"מ אומר שהיד נחשבת למנותקת קודם השחיטה ולכן אסורה כאבר מן החי ומטמאה כנבלה וחכמים אומרים שאמנם אסורה באכילה אבל אינה מטמאה כטריפה שנשחטה, ר' חסדא אמר שנחלקו רק אם העובר חי אבל אם העובר מת מודים חכמים שהאיבר נחשב מנותק בזמן השחיטה והשחיטה לא מועילה בו, אבל רבה אמר שנחלקו בין אם העובר חי ובין אם העובר מת.

במשנה כתוב שרק בהמה טמאה או עובר בן 8 חודשים שנשחטו טמאים משום שאין במינם שחיטה אבל בהמה טהורה שהיא טרפה שנשחטה טהורה משום שיש בהמות ממינה שנשחטות ומותרות באכילה. בבביתא סברו שעובר בן 8 חודשים נחשב שיש במינו שחיטה שמותר אגב אמו ובכל אופן אם נשחט טמא והסיבה שבהמה טריפה שנשחטה טהורה שכתוב **"וכי ימות מן הבהמה"** ומשמע 'מן הבהמה' ולא כל הבהמה.

השוחט בהמה ומצא בה עובר חי בן 9 חודשים ר"מ אומר שהוא בריה בפני עצמה וצריך שחיטה ואסור לשחוט אותו ואת אמו באותו היום וחכמים אומרים שמותר לאוכלו ללא שחיטה היות והותר בשחיטת אמו. ואמר ר' אושעיא שנחלקו גם בעניין גיד הנשה והחלבים (שומנים האסורים באכילה) שלדעת ר"מ חלקים אלו בעובר אסורים משום שהוא בריה בפני עצמה ודעת חכמים שהם מותרים משום שכל העובר נחשב לבשר בבטן של אמו, אבל לעניין איסורים שאינם איסורי אכילה כגון הרובע בהמה או החורש בכילאים לכו"ע אסור ונחשב לבריה ולא לבשר. ר' הושעיא